

Sygn. akt: II AKa 41/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Iwona Hyla (spr.)
	SSA Karina Maksym SSO del. Teresa Jędrzejak-Paluch
Protokolant	Agnieszka Bargiel

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bielsku – Białej Pawła Bani

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2023 r. sprawy

wnioskodawców **E. C.i A. C.**

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

na skutek apelacji pełnomocnika wnioskodawców

od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku - Białej

z dnia 25 października 2022 roku, sygn. akt III Ko 18/22

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSO del. Teresa Jędrzejak - Paluch SSA Iwona Hyla SSA Karina Maksym

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 41/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku – Białej z dnia 25 października 2022 r. sygn. akt III Ko 18/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p><u>Apelacja pełnomocnika wnioskodawców E.C.oraz A. C..</u></p> <p>Zarzuty:</p> <p>1. obraży przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 8 ust 2a i 2b ust 5 ustawy dnia 23 lutego 1991 roku, o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, poprzez:</p> <p>a) błędną wykładnię i nieprawidłowe wskazanie, iż zachowanie pokrzywdzonego F. C. stanowiło zaprzeczenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, co uniemożliwia zasądzenie zadośćuczynienia i odszkodowania w niniejszej sprawie,</p> <p>b) nieprawidłową wykładnię i błędne zastosowanie polegające na niesłusznym uznaniu, że zachodzi przesłanka negatywna prowadząca do oddalenia wniosku o zadośćuczynienie i odszkodowanie oraz nieuprawnione przyjęcie, iż analiza okoliczności podpisania przyrzeczenia o współpracy z SB wskazuje, iż pokrzywdzony w istocie formalnie prowadził działalność,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

która była zaprzeczeniem działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa tj. jego praca w ramach tej struktury materializowała się w działaniach represyjnych i wchodziła w zakres aparatu represji PRL jako świadomie podejmowanych dla dobra ustroju Polski Ludowej, w celu utrwalania ustroju komunistycznego, co pozwoliło według Sądu na odmienną ocenę postawy pokrzywdzonego, niż przedstawiona przez wnioskodawców (Sąd błędnie uznał za wiarygodne w tym zakresie okoliczności, iż pokrzywdzony sporządził własnoręcznie zobowiązanie o współpracy z SB, przekazywał informacje dotyczące T.I., nie stosowano wobec pokrzywdzonego szantażu w ww. zakresie, by skłonić pokrzywdzonego do współpracy, współpraca miała rzeczywisty i dobrowolny charakter, przekazywane wiadomości na temat inwigilowanej osoby Sąd uznał za istotne), podczas gdy Sąd odnośnie F. C. nie będącego aktywnym współpracownikiem SB, dokonał niewłaściwej wykładni pojęcia „działalności będącej zaprzeczeniem na rzecz działalności niepodległego bytu Państwa Polskiego” w sytuacji gdy przepis ten nie powinien być interpretowany rozszerzająco, a podjęcie działań przez pokrzywdzonego w w.w. zakresie wynikało pośrednio z przymusu i drastycznych represji, których doznał ze strony SB,

- błędne przyjęcie, że zachowanie pokrzywdzonego spełnia kryterium „świadomej” współpracy z organami SB, podczas gdy prawidłowa wykładnia pojęcia prowadzi do wniosku, iż o świadomej współpracy w rozumieniu art. 8 ust. 5 ustawy lutowej oraz treści tych dokumentów

można mówić wtedy, gdy dana osoba chce zachowywać się w określony sposób (kontaktować się z organami bezpieczeństwa i przekazywać im informacje) lub gdy wola tej osoby polega na tym, że godzi się ona na występowanie w roli tajnego informatora, w sytuacji gdy działanie pokrzywdzonego polegało w istocie na przymusie podpisania porozumienia o współpracy, co świadczy wprost, że F. C. nie podjął rzeczywistej współpracy z organem bezpieczeństwa państwa, która materializowała się w świadomie podejmowanych konkretnych działaniach obejmujących przekazywanie informacji wykorzystywanych w sprawach operacyjnych,

- nieprawidłowe przyjęcie przez Sąd, iż pokrzywdzony podjął świadomą i realną współpracę z organami bezpieczeństwa państwa, ponieważ zdaniem Sądu: podpisał tzw. lojalkę, współpraca z SB trwała w istocie 4 lata, jego informacje miały znaczenie dla organów bezpieczeństwa podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności okoliczności przyczyn podpisania oświadczenia o współpracy w tym zakresie w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, że swoim zachowaniem pokrzywdzony nie wyczerpał znamion współpracy.

2. obrazy przepisów postępowania, tj.:

- art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu zasad swobodnej wszechstronnej oceny dowodów w analizie zgromadzonego materiału dowodowego, naruszającą zasady logicznego wnioskowania i zasad doświadczenia życiowego,

polegające na nieprawidłowej ocenie zeznań wnioskodawców poprzez uznanie, iż zeznania wnioskodawców nie dają w istocie podstaw do poczynienia pozytywnych dla nich ustaleń w zakresie całokształtu aktywności związanej z przymusem stosowanym przez SB,

- art. 7 art 410 k.p.k., poprzez oparcie orzeczenia jedynie na części okoliczności ujawnionych w postępowaniu, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a pominięcie wśród ustaleń faktycznych niektórych okoliczności wynikających z dowodów uznanych przez Sąd za wiarygodne i okoliczności uznanych za udowodnione.

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku poprzez nietrafne przyjęcie i błędne uznanie, iż F. C. prowadził działalność stanowiącą zaprzeczenie działalności niepodległościowej, pomimo iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego m.in. w.w. informacji i dokumentów dotyczących współpracy z SB z tamtych lat, nie wynika bezspornie, że pokrzywdzony był osobą, która prowadziła w w.w. okresie świadomą współpracę stanowiącą zaprzeczenie działalności niepodległościowej.

Z ostrożności, pominięcie w tym zakresie przez Sąd okoliczności wskazujących na brutalne represje i przemoc psychiczną stosowaną przez funkcjonariuszy SB wobec pokrzywdzonego w celu zmuszenia do współpracy.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzuty niezasadne.</p> <p>Wywiedziona apelacja okazała się nieuzasadniona, stąd nie zasługiwała na uwzględnienie. Przeprowadzona kontrola odwoławcza nie potwierdziła słuszności stawianych przez skarżącego zarzutów, a tym samym nie stwierdziła, aby sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 8 ust. 5 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. W tym zakresie przypomnieć należy utrwalone stanowisko judykatury (postanowienie z 22.02.2012 r., IV KK 166/11, OSNKW 2012/5/52; wyrok SA w Katowicach z 13.01.2011 r., II AKA 429/10, LEX nr 785461), iż zgodnie z art. 8 ust. 5 ustawy rehabilitacyjnej osobom, które w jakimkolwiek okresie od dnia 1 stycznia 1944 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. prowadziły działalność, która była zaprzeczeniem działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, nie przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłe z wykonania orzeczenia, którego stwierdzono nieważność, albo decyzji o internowaniu, która z mocy prawa została uznana za nieważną; bez znaczenia jest przy tym to, czy działalność taka miała miejsce przed, czy też po wydaniu takiego orzeczenia albo decyzji. W efekcie, w każdej sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie z ustawy rehabilitacyjnej przed zbadaniem przesłanek związanych z ustaleniem szkody i krzywdy należy kategorycznie przesądzić,</p>	

że wnioskodawca w okresie od dnia 1 stycznia 1944 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. nie prowadził działalności, która byłaby zaprzeczeniem działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Zagadnienie to nabiera szczególnego znaczenia, gdy dokumentacja zgromadzona przez Instytut Pamięci Narodowej zawiera materiały wskazujące lub mogące wskazywać na taką działalność, tak jak miało to miejsce w niniejszym przypadku.

W realiach niniejszej sprawy bezspornym jest, co prawidłowo ustalił sąd I instancji, iż współpraca, jaką F. C. podjął z SB, miała rzeczywisty charakter i stanowiła zaprzeczenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w znaczeniu przyjętym w art. 8 ust. 5 ustawy lutowej. Jak słusznie konstataje sąd meriti, ojciec wnioskodawców nie tylko podpisał zobowiązanie do współpracy ze Służbą Bezpieczeństwa na zasadzie dobrowolności, ale również realizował zleczone mu zdania pozyskiwania informacji o życiu osobistym, rodzinnym, zawodowym i kontaktach towarzyskich osoby pozostającej w zainteresowaniu tych służb, a to T. I. Prawidłowe i niewątpliwe są ustalenia sądu I instancji, z których wynika, iż „F. C. spotykał się z funkcjonariuszami SB przez okres prawie dwóch lat relacjonując wiadomości, jakie pozyskał na temat funkcjonowania T.I. w życiu rodzinnym, zawodowym i społecznym. Przekazanych przez niego informacji nie można oceniać jako nieistotne dla działań operacyjnych aparatu represji PRL, ponieważ dotyczyły szerokiej sfery życia osoby inwigilowanej. F. C. dostarczał funkcjonariuszom SB informacji m.in. na temat

zadłużenia inwigilowanej osoby, korzyści majątkowej uzyskanej w zamian za pomoc innej osobie w wyjeździe za granicę. Były to informacje, które mogły zostać wykorzystane do szantażowania tzw. "figuranta" bądź postawienia zarzutu z ustawy karnej." Kwestie te mają fundamentalne znaczenie w niniejszej sprawie, bowiem o ile podpisanie oświadczenia o lojalności (tj. zobowiązania do zaniechania wszelkiej działalności szkodliwej dla Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, w szczególności do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego) nie pozbawia możliwości starania się o odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie ustawy rehabilitacyjnej, to świadoma i tajna współpraca ze Służbą Bezpieczeństwa takowe wyklucza. Działania podjęte przez ojca wnioskodawców nie ograniczyły się, jak wynika z akt IPN, jedynie do podpisania tzw. lojalki, a stanowiły konkretną, rzeczywistą współpracę z tymi służbami. Apelującego należy raz jeszcze odesłać do pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, które w sposób skrupulatny i wnikliwy wyjaśniają podstawę prawną wyroku i przyczyny oddalenia żądania wnioskodawców. Ponowne przytaczanie tej argumentacji przez sąd odwoławczy – w sytuacji utrzymania wyroku w mocy – jest całkowicie zbędne. Sąd Apelacyjny uznaje te rozważania za kompletne i prawidłowe.

W tych okolicznościach słusznie Sąd Okręgowy w Bielsku – Białej w całości oddalił żądania wnioskodawców o odszkodowanie i zadośćuczynienie krzywd doznanych przez ojca

wnioskodawców za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w oparciu przepis z art. 8 ust.5 ustawy z 23 lutego 1991r o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U.2021 1693, t.j.).

Prawidłowa jest również ocena zeznań wnioskodawcy A. C., z których miałyby wynikać, że jego ojciec został zmuszony przez funkcjonariuszy SB do podjęcia z nimi współpracy. Zeznania te nie są wiarygodne chociażby z uwagi na brak potwierdzenia jego zeznań dokumentami udostępnionymi przez IPN. Teczka personalna tajnego współpracownika zawiera szczegółowo udokumentowany proces werbunku F. C., w trakcie którego funkcjonariusze SB nie stosowali szantażu, aby skłonić go do nawiązania współpracy, którą utrzymywał z nimi do kwietnia 1973r. Zasadnie zatem w tych okolicznościach konstatuje sąd meriti, że wnioskodawca nie był bezpośrednim świadkiem kontaktów funkcjonariuszy SB z ojcem, który – jak należy przypuszczać - uzasadniając w rozmowie z synem nawiązanie współpracy z organem bezpieczeństwa publicznego szantażem mającym polegać na tym, że nie otrzyma paszportu w przypadku odmowy współpracy, chciał usprawiedliwić swoje nieetyczne działania. Dla przyjęcia realności współpracy z SB nie jest również konieczne wykazywanie, aby tajny współpracownik miał otrzymywać wynagrodzenie, czy osiągać bezpośrednią korzyść materialną. Podnieść jeszcze dla porządku trzeba, że podniesione przez wnioskodawcę w toku rozprawy odwoławczej zastrzeżenia

związane z rzekomo nieprawidłowo ustaloną datą i okolicznościami uwolnienia jego ojca z sowieckiego łagru są irrelewantne dla prawidłowego rozstrzygnięcia, jakie w niniejszej sprawie zapadło. Rzecz w tym, że choć nie sposób zaprzeczyć niepodległościowej działalności ojca wnioskodawców, jaka miała miejsce w czasie i po zakończeniu II wojny światowej, to w sytuacji F. C. niewątpliwie zaszły przesłanki z art. 8 ust 5 ustawy lutowej, albowiem poprzez prowadzenie rzeczywistej, świadomej i dobrowolnej współpracy ze Służbą Bezpieczeństwa na początku lat siedemdziesiątych ubiegłego wieku, podjął działalność, która stanowiła zaprzeczenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Ustalenia sądu I instancji w tym zakresie są trafne, poparte należyłą oceną dowodów, zgodną z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k., zatem nie sposób zarzucić im dowolności, czy sprzeczności z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd nie pominął żadnego z dowodów, wskazał którym z nich dał wiarę i dlaczego, wyjaśnił jakie dowody odrzucił, wskazując jednocześnie przyczyny takiej swej decyzji. Wywody apelacji są w tym zakresie zwykłą polemiką, zaś uzasadnienie środka odwoławczego nie zawiera jakiegokolwiek rzeczowej i konkretnej argumentacji, która byłaby w stanie podważyć prawidłowość rozstrzygnięcia sądu I instancji. Żaden dowód nie wskazuje przy tym, aby wobec F. C. funkcjonariusze SB mieli dopuścić się szantażu, czy „brutalnych represji” i przemocy psychicznej, aby uzyskać jego zgodę na współpracę - jak

twierdzi apelująca. Wywodzenie takiego wniosku wyłącznie w oparciu o twierdzenia A. C. byłoby całkowicie nieuprawnione, zwłaszcza w kontekście tego, iż F. C. nigdy osobiście podczas całego swego życia nie wystąpił do IPN o nadanie mu statusu osoby pokrzywdzonej w rozumieniu ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, jak również nie występował z wnioskiem o zadośćuczynienie i odszkodowanie. Miał on bowiem świadomość realności swojej tajnej współpracy z SB, zaś w związku z ewentualnymi postępowaniami doszłoby do ujawnienia tejże jego niechlubnej działalności, co niewątpliwie naraziłoby na szwank jego osobę i dobre imię oraz chwalebą przeszłość, jako żołnierza Armii Krajowej.

Reasumując stwierdzić należy, że nie sposób zaprzeczyć niepodległościowej działalności wnioskodawcy, jaka miała miejsce w czasie jego działalności w Armii Krajowej, jednak nałożenie przez ustawodawcę obowiązku przekrojowego badania życiorysu wnioskodawcy i ustalenie jego agenturalnej działalności spowodowało wydanie rozstrzygnięcia w oparciu o przepis art. 8 ust. 5 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Mając na względzie powyższe rozważania i nie podzielając żadnego z zarzutów apelacji pełnomocnika wnioskodawców, wyrok Sądu Okręgowego należało uznać z

<p>prawidłowy i należyście uzasadniony, stąd też Sąd Apelacyjny utrzymał go w mocy.</p>	
<p>Wniosek</p>	
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawców dochodzonych kwot tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania wraz z należnymi odsetkami za opóźnienie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Z uwagi na niezasadność postawionych zaskarżonemu wyrokowi zarzutów, brak było podstaw do uwzględnienia postulatów skarżącej.</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>

Całość zaskarżonego wyroku.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Z uwagi na niezasadność zarzutów postawionych w apelacji pełnomocnika wnioskodawców, a także brak przesłanek do działania z urzędu - niezależnie od granic zaskarżenia i postawionych zarzutów, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem	

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	Kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa - po myśli art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Nie uwzględniono jednocześnie wniosku o zasądzenie na rzecz wnioskodawców wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie, jako że żądanie wnioskodawców zostało oddalone w całości, zaś wniesiony w ich imieniu środek odwoławczy nie został uwzględniony.	
7. PODPIS		

SSO del. Teresa Jędrzejak - Paluch SSA Iwona Hyla SSA Karina Maksym	
---	--

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik wnioskodawców		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana